

се кара Божа за наші гріхи?...

“Де євці — там і Пастир” — отсе були одинокі слова, одинока відповідь, яку мав знаменитий Владика для цивільних і військових достойників, що ще в останній хвилині старалися наклонити його до утечі зі Львова. “Душу мою положу за вівці мої” — говорив спокійно та з чудною усьмішкою на устах — й високі достойники усувалися з поклоном найбільшої пошани на бік, лишаючи незнаній судьбі Божого Мужа...

І Він лишився в місті. Пережив заняті Львова Москалями, переніс з покірною зношеністю дикої Татарщини, що спльондрувала св. Юр. — та спокійно дозволив вивезти себе в глибину Росії...

Не перша і не остання українська жертва кривавого царату...

“О, коби Всевишній дозволити мені принести йому мою кров в жертву за мій бідний Нарід і мою мучену Церкву” — так молився не раз Митрополит Андрей в своїй безконечній ревності і відданню народній й церковній справі, — та

ми молимо Всемогучого Бога, аби заощадив нам останньої жертви та вернув нам в найкоротшім часі нашого знаменитого Пастиря і Вождя — із страшною московською неволі —

на тихі води,
на ясні зорі...

Всемогучий Боже! Аджеж вже ріки крові пролягли наші найкрасші сини і доньки за Твою св. Церкву і Твій вірний Нарід... А за спасене Митрополита Андрея заносить до Тебе горячі молитви весь український Народ...

* * *

А далші скупі відомости про дорогого усьому українському Народови в'язня, які від часу до часу продиралися крізь залізні замки московської тюрми, в люті ловила уся українська суспільність на обох півкулях нашої землі, дрожала за кожною невеселою вісткою та горячо бажала знаменитому Достойникови скорого визволення з лютої московської неволі. А настрої, який в тім часі панував в усіх широких українських часописах Канади й Злуч. Держав без виїмку, ілюструють найкрасше слідуєчі новинки вибрані з 44 і 45 ч. ч. “Канад. Русина”.